

Sygn. akt I ACz 2115/12

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Ewa Głowacka
Sędzia SA:	Małgorzata Lamparska
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **R. K.**

przeciwko: (...) **Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej we W.**

o stwierdzenie unieważnienia umowy

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 14 września 2012 r., sygn. akt I C 1238/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił wniosek powódki o zabezpieczenie dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego, prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. wskazując, iż powódka nie uprawdopodobniła przedmiotowego roszczenia. W ocenie tego Sądu treść spornego żądania i jego uzasadnienie nie pozwala, w dacie rozpoznania wniosku, na stwierdzenie, że zaistniały przesłanki z art. 357¹ k.c. lub też art. 388 k.c., które mogłyby obiektywnie uzasadniać przypuszczenie, że zaistniały podstawy do żądania stwierdzenia nieważności spornej umowy pożyczki. Jednocześnie Sąd I instancji stwierdził, iż w tej sytuacji nie poddawał analizie istnienie po stronie powódki interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powódka, wnosząc o jego zmianę przez uwzględnienie wniosku, zakwestionowała ogólnie co do zasady stanowisko Sądu I instancji i odwołała się dla poparcia swoich twierdzeń do treści przepisu art. 88 k.c.

W odpowiedzi na zażalenie strona pozwana wniosła o jego oddalenie i zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż Sad Apelacyjny w całości akceptuje i przyjmuje za własne rozważania Sądu I instancji w zakresie odnoszącym się do przesłanek warunkujących możliwość udzielenia zabezpieczenia a określonych w treści przepisu art. 730¹ k.p.c., w szczególności zaś przesłanki uprawdopodobnienia roszczenia przez uprawnionego, co z tej przyczyny nie wymaga powtarzania.

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd Odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za własne również stanowisko Sądu I instancji, iż skarżącej nie powiodła się próba uprawdopodobnienia spornego roszczenia. Niewątpliwie na obecnym etapie postępowania oceny tej nie może zmienić również ogólnikowa w swej treści i powtarzająca w istocie twierdzenia pozwu treść zażalenia powódki. Wskazać przy tym należy, iż odwoływanie się przez skarżącą do treści przepisu art. 88 k.c., traktującego o możliwości uchylenia się od skutkach prawnych oświadczenia woli pod wpływem błędu lub groźby, nie mogło zostać uwzględnione z tej prostej przyczyny, iż w aktach sprawy nie znajduje się jakiegokolwiek pisemne oświadczenie powódki o uchyleniu się od skutków tychże prawnych w odniesieniu do spornej umowy pożyczki (art. 88 § 1 k.c.). Takiego oświadczenia skarżąca nie dołączyła również do zażalenia. Mało tego w realiach analizowanej sprawy nie sposób stracić z pola widzenia treści § 2 art. 88 k.c. określającego prekluzyjny termin do złożenia takiego skutecznego oświadczenia. Niewątpliwie zaś jak wynika z twierdzeń pozwu o 10-cio a nie 25-letnim terminie, na który udzielono owej pożyczki powódka wiedziała już w dacie jej podpisania tj. w dniu 7.07.2008 r., a najpóźniej dowiedziała się o akceptacji owej umowy przez stronę pozwaną w dniu 13.05.2009 r. W konsekwencji od tej też daty powyższy termin należałoby liczyć i w tej sytuacji upłynąłby on w dniu 13.05.2010 r. Nawet więc, gdyby w sposób najbardziej korzystny dla powódki za takie pisemne oświadczenie uznać jej stanowisko wyrażone w pozwie, którego odpis doręczono pozwanej w dniu 8.10.2012 r., to i tak jego złożenie miałyby miejsce po upływie powyżej wskazanego terminu.

W konsekwencji z przyczyn powyżej wskazanych zaskarżone postanowienie Sądu I instancji uznać należało za prawidłowe, a skierowane przeciwko niemu zażalenie powódki za pozbawione uzasadnionych podstaw.

Z tych względów Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji. Natomiast o kosztach postępowania zażaleniowego ostatecznie rozstrzygnie Sąd I instancji w orzeczeniu kończącym sprawę, stosownie do jej wyniku (art. 745 § 1 k.p.c.).

bp